

—82, med Undtagelse af det, der særligt vedrører Nævninger, og af de Bestemmelser, der kun finde Anvendelse paa Sager, der behandles i første Instants, og saaledes, at Landsoverrettsdommerne træde i Nævningsdommernes og Nævningernes Sted, og deres Formand, der dommer i den enkelte Sag, i alle formelle Spørgsmaal træder i den Nævningsdommers Sted, der fører Forsædet, samt med nedestaaende Forandringer og nærmere Bestemmelser.

§ 27.

Landsoverretten samles mindst een Gang om Ugen for at dømme som Appelret i Straffesager, og forøvrigt naar dertil er Anledning, hvilket Formanden for Landsoverretten nærmere bestemmer.

§ 28.

Beslutte de Medlemmer, der skulle dømme i en Sag, at een eller flere af dem bør vige deres Sæde, beskifter Landsoverrettens Formand en Anden i den Fratrædendes Sted.

§ 29.

Er den, Dom er overgaaet, udebleven, og Dommeren ikke finder Anledning til at udsætte Sagen, dømmes der i Henhold til hvad der ved Underretten er oplyst og de Beviser, der fremkomme for Landsoverretten.

§ 30.

Udsættes en Sag, paa Grund af, at en af Parterne, et Vidne eller Andre udeblive, fastsættes Dagen, paa hvilken Sagen atter skal foretages, og der gives da ei andet Varfel for dem, der alt ere indstævnte. Udsættes Sagen, for at et Vidne, hvis Betydning ikke itide var kjendt, kan afgive Forklaring, bestemmes der, om et saadant Vidne skal møde for Landsoverretten, for der at afhøres, eller om det skal afhøres af en Underdommer, og da af hvilken. Der bestemmes tillige i hvert enkelt Tilfælde, hvilket Varfel skal gives Vidnet.

§ 31.

Den, der indanker Sagen for Landsoverretten, har, efter at Stævning og Underrettsdom ere oplæste, først Ordet. Den Tiltalte har, dersom han fordrer det, altid det sidste Ord.

§ 32.

Afhøres et Vidne, der alt er afhørt ved Underretten, for Landsoverretten, oplæses den for Underretten afgivne Forklaring, forsaavidt den er nebstreven, forinden noget Spørgsmaal stilles til Vidnet.

§ 33.

Landsoverretten beslutter, efter forudgaaet Forhandling, om den indankede Dom skal stadfæstes, forandres eller kjenDES næstterrettelig, i Henhold til Reglerne i titnævnte Lovs § 295, med det Tillæg, at Landsoverretten ogsaa kan tage Spørgsmaalet om „skyldig“ eller „ikke skyldig“ under Paadømmelse.

§ 34.

Landsoverretten kan forandre den indankede Dom, i Henhold til nysnævnte Lovs § 297, dog kan den ikke idømme højere Straf end den, der falder indenfor Underrettens Omraade.

§ 35.

Landsoverrettens Dom er endelig med Hensyn til alle Realitetsspørgsmaal, der vedrøre den indankede Sag, hvad enten Tiltalte frifindes eller fordømmes, og hvad enten Underrettsdommen stadfæstes eller forandres. Frifindes Tiltalte, kan Dommen for hans Vedkommende heller ikke angribes paa Grund af formelle Feil.

§ 36.

Kjendes Underrettsdommen næstterrettelig, bestemmes tillige, om og paa hvilket Trin Sagen skal behandles paany, saa og om Sagen skal henvises til den, der alt har dømt, eller til en anden Underdommer.

Erklæres Dommen næstterrettelig med Hensyn til Afgjørelsen af det private Erstatningsspørgsmaal, henvises det til Afgjørelse ved civil Ret.

Erklæres Dommen næstterrettelig, fordi Sagen henhører under Nævningsrets Afgjørelse, afgjør Landsoverretten Spørgsmaalet om, Tiltaltes Arrest efter de almindelige Regler.

§ 37.

Ved Landsoverrettens Dom afgjøres, hvo der skal bære de ved Sagens Indankning fremkaldte Omkostninger, i Henhold til Reglerne i Lov om Straffesagers Behandling ved Nævningsretterne § 300 jfr. § 275 flg.